

feer endogsaa, at et æret Medlem (R. C. Vaxsen) ryster paa Hovedet ad disse 2. Jeg skal meget gjerne indrømme, at det maaskee var rigtigere at nedlægge samtlige Bomme, men der er i alt Fald et Par, hvor Forholdene ikke ere saa ganske slette, idet de nemlig indbringe, saavidt jeg veed, 4,000 Rb., og antager man, at Opkrævningssummen er 600 Rb. eller saa, fremkommer der et nogenlunde heldigt Resultat; men skal man beholde disse 2 Bomme — det er nemlig dem, der ligge paa Hovedlandeveien til Helsingør og Hovedlandeveien til Roskilde nærmest Kjøbenhavn — saa synes det rigtigt ogsaa at anlægge en Bom ved Lygteveien. Nu vil man maaskee sige, at det er en mindre Landvei, og det er ganske vist, at isald man anlægger en Bom der, maa man i det Mindste dele Indtægten med Amtet, som holder denne Landvei vedlige; men Grunden, hvorfor man skal anlægge en Bom der, naar man beholder Bommene paa de andre Steder, er den, at Forskjellen for dem, som benytte den Bei, for at komme til Staden og for dem, der komme den anden Bei, vil være henved 50 Rb. Udgift om Aaret, og Enhver vil see, at for en Mand i en mindre Vebdrift er en Forskiel af 50 Rb. aarlig ikke saa lidt, thi det er 1,000 Rb. Forskiel paa hans Eiendoms Værdi. — En Gjenstand, der ogsaa har været bragt paa Dntale, og som jeg kun meget lidt skal berøre, er Stempelpapirslovgivningen. Der er blevet stillet i Udigt Muligheden af, at et Lovforslag i den Retning skulde komme frem; jeg maa sige, at jeg ikke troer meget paa, at det Lovforslag, som nu er udarbejdet af den omtalte Commission, vil komme til at løse sin Opgave, thi det er i det Hele taget en vanskelig Sag at faae den Opgave løst, saalænge man ikke vil vedgaae, at Stempelpapirsafgiften er en Afgift paa Erhverv; saalænge man vil holde fast ved, at den er en Afgift paa Dmsætningen, vil man neppe kunne komme til at skripe en heldig Stempelordning.

Jeg gaaer nu fra Indtægtsiden og kommer over til Udgiftsiden, og skal først omtale § 6, da det forekommer mig, at deri indeholdes den vigtigste Sag, der denne Gang foreligger. Man veed, at § 6 omhandler tvende Arter af Ud-

gifter, den første, nemlig Udgiften til de særlige Anliggender, ansat i en bestemt Sum, og den anden, fremsat paa følgende Maade: „Fremdeles bliver at udrede den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie fælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet fælles Indtægter.“ Denne Sætning, som er tagen fra vore Grundlovsbestemmelser, staer i den nyeste Forbindelse med det Forhold, der bestaaer imellem Forsatningen for de fælles Anliggender og de særlige Forsatninger. Dengang Forsatningen for de fælles Anliggender blev til, og da vi ved Indskrækningsloven vege tilbage fra den Stilling, vi tidligere indtog, og gabe Regjeringen Magt til at indføre Fællesforsatningen, maatte der i denne findes visse Punkter, som saa at sige dannede Grændseffjeldet imellem Landsdelenes Forsatninger og Monarchiets Forsatning; der maatte i denne Grundlov være fastsat et bestemt Forhold imellem Landsdelene med Hensyn til Udredelsen af Bidraget til Fællesudgifterne. Dette Forhold blev fastsat i en Paragraph, som sagde, at af de Udgifter, der for Fællesmonarchiets Regning kræves af Landsdelene, skulde Kongeriget Danmark svare 60 pCt., og de andre Landsdele efter visse nærmere bestemte Forholdstal. Dette var en Grundbetingelse, som ikke burde kunne roffes, uden at de grundlovmæssige Bestemmelser i saa Henseende bleve oplydte. Nu er der imidlertid fremkommet en Lov, der lyder saaledes: „Af det Beløb, hvormed Monarchiets Fællesudgifter maatte overstige dets Fællesindtægter, udredes i Finantsperioden fra 1ste April 1860 til 31te Marts 1862 af Kongerigets særlige Indtægter, foruden de i Forsatningslovens § 53 fastsatte 60 pCt., endvidere 2 pCt., hvorhos der i Hertugdømmet Slesvigs forfatningsmæssige Bidrag hertil — 17 pCt. — afbrages 0,64 pCt.“ — dette Sidste vedkommer os ikke — „Eventuelt forbeholdes nærmere Afregning.“ Denne Lov gaaer altsaa ud paa, at man for Fællesmonarchiets Regning er berettiget til af Kongerigets Indtægter i de kommende 2 Finantsaar at tage 2 pCt. mere end tidligere; der er forbeholdt en Afregning, som siden kan indtræde. Denne Lov kan ikke være tvingende, thi den kunde kun være tvingende,